

Christel Mitchell toont getergde leven drag queen

Galerie TOON in Amsterdam exposeert werk van fotografe Christel Mitchell, die de levens vastlegde van transseksuelen Rose en Gisel

Beeldende kunst

Underground van Christel Mitchell, t/m 22 okt, in TOON, Jan Evertsenstraat 4-8, Amsterdam, christelmitchell.com | toon-amsterdam.nl

Door onze medewerker **Tracy Metz**

'S how them your tush', kirt de moeder van drag queen Rose Wood, laat ze je achterwerk zien. Ze zitten samen te kijken naar een video van Rose aan het werk in een club. En ja, Rose wappert met haar roze veren en biedt de zaal een glimp van haar achterwerk. Moeders lacht kinderlijk en klappt in haar handen.

De tentoonstelling *Underground* van fotografe Christel Mitchell bevindt zich letterlijk onder de grond, in twee kelders onder het driedubbele pand van TOON, een winkel/galerie in Amsterdam-West waar kunstenaars ruimte kunnen huren. Ze laat er liefst vier projecten zien, over de transseksuelen Rose Wood en Gisel, over mannen die in siliconen poppen een liefdespartner vinden, en ook nog over kinderen die aan hun lot worden overgelaten in een gesticht in Nepal. Het is eigenlijk te veel voor de beperkte ruimte van TOON, maar samen vormen ze wel een portretgalerij van getergde levens. Ook degenen die Mitchell portretteert, leven ondergronds.

Mitchell, die pas op haar 35ste fotograaf is geworden, heeft veel tijd en moeite gestopt in het opbouwen

Beeld van **Rose Wood** uit het werk van Christel Mitchell, te zien in TOON.

FOTO CHRISTEL MITCHELL

van een vertrouwensrelatie met Rose Wood en ook Gisel, over wie ze eerder met KesselsKramer een boek maakte. Beide transseksuelen hebben nu borsten maar ook nog steeds een penis. In TOON laat Mitchell vooral haar beelden van Rose Wood zien, waarvan drie ook op spiegels zijn gedrukt. De serie had gemakkelijk kitsch kunnen worden als het gezicht van Rose niet zo intrigerend was geweest, en als de levens van Rose en Gisel niet zo nauw verweven waren met schijn en werkelijkheid.

Het leven van Rose Wood gaat je écht raken in de film die Mitchell over haar maakte, inclusief jeugdfoto's en het bezoek aan haar dementerende moeder, aan wie zij liefdevol uitlegt welke medicijnen ze wanneer moet nemen. Beklemmend en ontroerend.